

תקנות מנחם

גליון מס'

318

יו"ל ערב שבת פרשת בהו"ב
כ"ג אייר ה'תשע"ג
הי' תהי' שנת גאולה עלינו!
שנת תבוא עלינו גאולה!

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעורי לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ביבמות (דף כ' ע"א), ומפרשת הגמרא שזהו ע"פ הפסוק בפרשת אמור שכתוב לפני איסורים אלה: "קדושים יהיו לא-לקיהם וגו'".

אשה גרושה

ג. הקשר המפורש של גירושין לפרשת אמור שבשבו זה לומדים את הלכות גירושין; המקום בתורה ששם נקראת האשה "גרושה" הוא בפרשת "אמור" [אבל בפרשה ששם מדובר ע"ד דיני והלכות הגט והגירושין פרשת כי תצא, שם לא מוזכר ענין הגירושין אלא "ושלחה מביתו ויצאה", והגט נקרא שם "וכתב לה ספר כריתות" אבל בפרשתנו "אמור" נאמר בדבר איסור גרושה לכהן הלשון "גרושה", כנאמר³: "ואשה גרושה לא יקחו", ואח"כ בענין כהן גדול נאמר⁴: "אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקח".

ואח"כ בענין אכילת תרומת כהן, בפרשה נאמר⁵: "ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושה אל אביה כנעוריה מלחם אביה תאכל".

היינו שבפרשתנו נאמר המושג גירושין 3 פעמים [ורק עוד במקום אחד בתורה מוזכר גירושין בפרשת מטות בענין הנדרים⁶: "ונדר אלמנה וגרושה כל אשר אסרה על נפשה יקום עליה"].

מקור חיים!

ד. בספר נשים בהלכות אישות (שהן ההתחלה דספר נשים) לומדים ע"ד יחסי האישות האסורים והעריות הלא מותרות, כמ"ש בפסוק ה"כותרת" שהרמב"ם מביא בתחילת ספר "נשים": "תורת חכם מקור חיים לסור ממוקשי מות"⁷, היינו שע"י לימוד והתנהגות עפ"י דיני התורה והלכות אישות, ניצלים ונמנעים מעניינים בלתי רצויים ומסוכנים לאדם כמוקשי מות, ועי"כ מגיעים למקור חיים.

וענין זה לומדים בפרשת קדושים שבתחילתה אומר רש"י⁸ על המילים "קדושים תהיו", "הוּו פרושים מהעריות ומן העבירה" [שזהו ענין לסור ממוקשי מות], שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדושה וכיו"ל. היינו שזהו התוכן של פרשת קדושים, זהירות והנהגות האישות עפ"י התורה, ועי"כ כך תהיה הפרישות מעניינים בלתי רצויים והנהגה של קדושה.

[ולהעיר שבפסוק "תורת חכם מקור חיים"; ש"חכם" – גימטריא "חיים" ומתאים למה שנאמר בסוף פרשת "אחרי" (לפני שישי)⁹: "ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם" היינו שהתורה והמצווה כפי שכתוב בפסוק ה"כותרת" הם "תורת חיים".

³ אמור כ"א ז.

⁴ פסי י"ד.

⁵ כ"ב י"ג.

⁶ מטות ל, י.

⁷ משלי י"ג, י.

⁸ עפ"י המדרשים ספרא וילקו"ש תר"ד.

⁹ ח"י ה'.

אישות וגירושין

מחזור ה"לב" שנה ל' (גימטריא "בכ"ח" – "בן שלושים לכח"*)

בעז"ה יום ב' פרשת אמור י"ב אייר ה'תשע"ג – הי' תהי' שנת גאולה עלינו! - שנת תבוא עלינו גאולה!

סיום הלכות אישות והתחלת הלכות גירושין וסיום הלכות גירושין והתחלת הלכות יבום וחליצה ביום שבת קודש פרשת אמור י"ז אייר ערב ל"ג בעומר

פרשת עריות

א. את רוב הלכות "אישות" למדו בפרשיות 'אחרי קדושים', ומסיימים בפרשת "אמור", ויש קשר בולט ומפורש לשלושת פרשיות אלו;

בתחילת הלכות "אישות" כותב הרמב"ם ע"ד איסורי העריות הכתובות בתורה שחייבים עליהם כרת שהן כתובות בפרשת "אחרי מות", וז"ל¹: "כל שאסר ביאתו בתורה וחייב על ביאתו כרת והן האמורות בפרשת "אחרי מות" – הן הנקראות: "עריות", וכל אחת מהן נקראת: ערוה כגון אם ואחות ובת וכיוצא בהן".

ודיני ה"עריות" כתובים בפרשה בפרק ח"י מפסוק ו' עד פסוק כ' ומתחיל מהפסוק: "איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה'", ובפסוקים הבאים מונה את פרטי הקירבות והעריות.

ואח"כ בסוף הפרשה כתוב בפסוק דין הכרת²: "כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה, ונכרתו הנפשות העושות מקרב עמם".

ואח"כ בפרשת "קדושים" כתוב בפסוקים העונשים הניתנים על איסורי "עריות" עי"י בי"ד בפרק כ' מפסוק י' עד פסוק כ"א.

ושם בפסוק ח"י מפרש רש"י את ביאור הלשון "ערוה", על הפסוק "וגילה את ערותה את מקורה הערה", אומר רש"י וז"ל: "הערה. גילה וכן כל לשון גילוי הוא וכו'" ומפרש את צורת המילה עפ"י דקדוק.

איסורי קדושה

ב. ואח"כ בהלכה ז' כותב הרמב"ם ע"ד העריות האסורות רק באיסור לאו ולא בכרת, והדוגמאות הראשונות שמביא שם הן מתחילת מפרשת "אמור", ע"ד איסור גרושה זונה וחללה לכהן הדיוט ולכהן גדול וגם איסור לקיחת אלמנה, וז"ל הרמב"ם: "כל שאסר ביאתו בתורה, ולא חייב עליו כרת – הם הנקראים איסורי לאווין, ועוד נקראין איסורי קדושה, ותשעה הם ואלו הן אלמנה לכהן גדול, גרושה או זונה או חללה בין לכהן גדול בין לכהן הדיוט וכו'", שהן איסורים מפרשת אמור (שבה סיימו ההלכות) והמקור לזה שנקראין איסורי קדושה הוא במשנה

* אבות פ"ה מכ"ב.

¹ הלכות אישות פ"א ה"ה.

² פסוק כ"ט.

ריבוי אור – לכתחילה אריבער!

ח. וכאן נשאלת השאלה, הרי בפסוק כתוב קודם "סור מרע" ואח"כ "ועשה טוב" ולמה בסדר ההלכות קודם הלכות "אישות" ואח"כ "גירושין", וכנ"ל שזהו מורה על "עשה טוב וסור מרע", היפך סדר העבודה בתהלים!?

וענין זה קשור לכללות ההבדל בין שיטת החסידות ושיטת המוסר ;

כי בחסידות עיקר ההדגשה על ה"עשה טוב" ומעלת האלוקות והמשכת וקיום המצוות בפועל ופעולת והשפעתם על האדם, ובמוסר עיקר הדגש הוא על ה"סור מרע" ושליטת העבירות ותיקונים המעשים הרעים, ושואלים על החסידים הרי כתוב קודם "סור מרע" ורק אח"כ "עשה טוב", ואיך אפשר להתמסר ל"עשה טוב" לפני שגמרו וסיימו ביסודיות את ה"סור מרע"!

והנ"ל מתאים עם דברי כ"ק אד"ש מה"מ בשיחות חודש שבט ה'תשמ"ח: "שעתה הוא הזמן "לשטוף" את העולם עם הרבה "עשה טוב"!! היינו לא כ"כ להתעסק עם דחיית הרע אלא להתמסר ל"עשה טוב" ו"הרע" יישטף "ממילא" וגם ע"ז נשאלת השאלה הנ"ל הרי בפסוק נאמר קודם "סור מרע" ואיך אפשר להתמסר ל"עשה טוב" לפני שעסקו מספיק ב"סור מרע" וביטלו אותו!?

והשאלה מודגשת יותר עפ"י הידוע שבסדר הש"ס קודם מסכת גיטין לקידושין וידוע ההסבר כי נאמר בפס' בפרשת גירושין בלי תצא קודם "ויצאה" ואח"כ "והיתה" ומתאים להנ"ל קודם "סור מרע" ואח"כ "עשה טוב", ונשאלת השאלה למה ברמב"ם קודמים הלכות אישות להלכות גירושין?

ובפשטות הביאור בזה הוא:

ברמב"ם שכותב עפ"י סדר התורה אין גירושין לפני נישואין, אבל כאן נכתב עפ"י משמעות התוכן הרוחני של העניינים.

ואפשר לומר שהתשובה ע"ז, שאפשר לפרש במשמעות ב"סור מרע", **תעזוב** את הרע ואל תתעסק איתו! (כמש"נ בקשר ליחס כלפי עדת קורח: "סורו נא מעל אהלי האנשים החטאים האלה וגו'", שהכוונה לעזוב אותם ולהתרחק בלי שום מגע) אלא "עשה טוב" עשיתך ועיסוקך יהיו ב"טוב" ובשופי וממילא יידחה הרע, שזוהי הנהגה לפני ביאת המשיח להתמקד בריבוי ובשופי ב"עשה טוב", ולא להתעסק עם הרע ובדחייתו כפי מאמר חז"ל: "המתאבק עם מנוול מתנוול כמותו", ולפני הגאולה ההתעסקות היא רק עם ה"טוב", שדוחה הרבה חושך ממילא.

ולכן ברמב"ם כתובים הלכות "אישות", שזהו ה"עשה טוב" ורק אח"כ בתור טפל מודיעים גם על ה"סור מרע" – "גירושין".

[הרבי אמר את הנ"ל בקשר לחודש שבט – חודש ה"א, כנגד שבט ה"א – יוסף, שעניינו "יוסף ה' לי בן אחר" (שזהו שמו של הרבי הקודם שהסתלק בחודש זה), כפירוש הצמח צדק באוה"ת שהופכים את ה"אחר" ל"בן", וכן צירוף שם הוי' בחודש שבט (שהוא חודש הנשיאות של דורנו כ"ק אד"ש מה"מ) הוא "המר ימירנו והי' הוא" – שתפקיד דורנו להמיר כל העניינים השליליים ולהפכם לקדושה, מ"אחר" להפוך ל"בן" באופן של ריבוי אור ו"לכתחילה אריבער"!!]

רמב"ם – ספר של משיח!

ט. וי"ל שהסדר ברמב"ם שהלכות אישות קודמים כנ"ל קשור להכנות לביאת המשיח ולימות המשיח שאז יתרכזו ב"עשה טוב" ויקויים "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" שה' יבטל את כל הרע והחושך ואדרבה יהי' "אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא" ומתאים לזה שהרמב"ם הוא "ספר של משיח"!!; כי סיום הרמב"ם מדבר על ההלכות של ימות המשיח, שאז יהי' "ומלאה הארץ דעה את הוי' וגו'", היינו שכל המטרה והכיוון של כל עבודתנו בזמן הזה הוא להגיע ולהביא לימות המשיח! שהרמב"ם מתחיל את ספרו "משנה תורה" בהלכה¹² "יסוד היסודות לידע שיש שם מצוי וכו'" האמונה ב"אנכי הוי' אלקיך", והכל בכדי להגיע לסיום ולמטרת הספר שבימות המשיח תהי' "ומלאה הארץ דעה את הוי'".

ועוד סיבה שהרמב"ם הוא "ספר של משיח": כי הרמב"ם הוא הספר היחיד של הלכה, שפוסק בהלכות שיהיו לימות המשיח (ברובם ככולם של הלכות ימיה"מ אין חולק על הרמב"ם גם לא הראב"ד), ז.א. שזהו

ולהעיר בפסוק זה ש"מוקש" גימטריא "מות" היינו שהסר ר"ל מלימוד והנהגת התורה הוא מסוכן היפך החיים – "מוות" שהוא "מוקש" ל"חיים"!!

גט וספר תורה – סור מרע ועשה טוב!

ה. בשנה ראשונה שהגיע לכאן הרב התמים **דוד** ע"ה **ראסקין** [הוא הגיע לכאן עם עוד קבוצה של בחורים תמימים מרוסיה, שבאו מ"תומכי תמימים" בברינוא ונכנסו ליחידות האחרונה אצל הרבי הקודם לפני י' שבט, ואד"ש מה"מ הדרוך את הקבוצה בהכנות ליחידות, והנהגות חסידיות] לפני כ' מנחם אב יום ההילולא של אביו של הרבי הרה"ק הרלווי"צ, ביקש הרבי את הרב ראסקין שיכתוב לו דבר תורה ששמע מאביו ר' הרלווי"צ [כי משפחת ראסקין גרו בעיר גלותו של הרלווי"צ ושימשו אותו בשנים האחרונות לפני פטירתו].

והרב ראסקין כתב לרבי שאביו ני"ע ביאר את מ"ש בסוף פרק מ"א בתנא עי"ד כוונת לימוד התורה לשמה לעבד שצריך להיות בעיקר בתחילת הלימוד, וז"ל: "כנדוע שעיקר ההכנה לשמה לעבוד הוא בתחילת הלימוד בבינונים וכמו **בגט וספר תורה** שצריכים לשמה לעבד ודיו שיאמר בתחילת הכתיבה הריני כותב לשם קדושת או לשמו לשמה וכו"ו" [ואח"כ כותב כשלומד הרבה שעות רצופות יש לו להתבונן בהכנה זו הנ"ל בכל שעה ושעה עכ"פ כי בכל שעה ושעה היא המשכה אחרת מעולמות עליונים וכו' כי בכל שעה שולט צירוף אחד מ"יב צירופי שם הוי"ה וי"ב שעות בצירופי שם א – דני כנדוע", וזה עפ"י קבלה, אבל עפ"י הלכה מספיק פ"א לפני תחילת הלימוד].

וביאר הרלווי"צ את מה שאדמו"ר הזקן מביא הדוגמאות **גט וספר תורה**; גט – הוא "סור מרע", ו"ספר תורה" – הוא "ועשה טוב" היינו שמבטאים את הפסוק "סור מרע ועשה טוב"¹⁰.

כך כתב הרב ראסקין לרבי לפני יום ההילולא כי מנ"א את דבר התורה של אביו, ובהתועדות יום ההילולא כי אב ביאר אד"ש "ווארט" הנ"ל בפרטיות.

אישות וגירושין – עשה טוב וסור מרע!

ו. ועפ"ז אפשר לומר גם שזהו גם תוכן ההלכות והמשכן אישות וגירושין: "עשה טוב וסור מרע" [כי אם גט וגירושין הוא סור מרע [ע"ד מ"ש בגירושין לפני "ושלחה מביתו" כי מצא בה ערות דבר" וכן הוא משלח אותה היינו סור מרע] אישות – הוא "עשה טוב" הצד החיובי שבחיי הנישואין].

ורואים הקשר לפסוק ה"כותרת" שלפני ספר נשים והלכות אישות וגירושין: "תורת חכם מקור חיים" – היינו "עשה טוב". "**לסור** ממוקשי **מות**" – היינו סור מרע.

להזהיר – להאיר!

ז. וענין זה ד"סור מרע ועשה טוב", מתבטא גם בכללות פרשת **קדושים** וכנ"ל שרש"י אומר ע"ז "הו' פרושים מהעירות ומן העבירה" שזהו ענין סור מרע, ובפשטות קדושים תהיו הוא ה"עשה טוב" ההנהגה של קיום הדברים הטובים שעל ידם מגיע האדם לדרגות הקדושה, ועי"ד הפס' בסוף פרשת שמיי¹¹: "**והתקדשתם** והייתם קדושים כי קדוש אני (ובפרט לפי הרמב"ן עה"פ, שמדובר בקדש עצמך **במות** לך).

ועד"ז בתחילת פרשת אמור, שבה מסיימים את הלכות אישות וממשיכים בהלכות גירושין שהם עשה טוב וסור מרע. אומר רש"י על "**אמור ואמרת**" – "**להזהיר** גדולים על הקטנים" שמלבד הפירוש הפשוט בלהזהיר, שהוא מלשון אזהרה התראה והרחקה שזהו"ע "סור מרע", ישנו הפירוש החסידי – מלשון "**זוהר** ואור" שמזהירים ומאירים הגדולים את הקטנים (ומתאים עם ימים אלו שחוגגים את ל"ג בעומר – יום ההילולא דרשב"י שכתב את "ספר הזוהר" והאיר את העולם, ומתאים עם כללות ימי ספירת העומר כפירוש החסידי מלשון ספירות ובהירות כאבן **ספיר המאירה**, שענין ספירת העומר הוא להאיר לברר ולזכך את המידות של נפש הבהמית, א"כ ב"להזהיר" יש ב' פירושים; "סור מרע" – להזהיר ולהרחיק מן העבירה ו"עשה טוב" – זוהר ואור [ולהעיר – **להזהיר** – (בחיריק חסר) גימטריא – **אמור** – **אמור** – אותיות – **מאור**].

¹⁰ תהילים ל"ד, ט"ו.

¹¹ שמייני י"ח מ"ד.

¹² ה' יסוה"ת פ"א ה"א.

עניינו של הרמב"ם, וכנראה לכן גם בענייננו הלכות "אישות" קודמות להלכות "גירושין", שלעת"ל יודגש הענין של ה"עשה טוב" והאישות בין ה' לעם ישראל שתהי' בשלימות לעת"ל, ומתאים לזה שלומדים הלכות אלו בימי הספירה, ימי ההכנה למי"ת, שאז התחילה החופה והאישות בין ה' לעם ישראל.

הרמב"ם – אורו של משיח!

אמר לי אחד מחסידי פולין, בשם הרבי מקאמארנא זצוק"ל, שאומר שלעת"ל בימות המשיח תהיה ההלכה בכל העניינים (לא רק הלכות ימות המשיח) כמו הרמב"ם, היינו, שאז יהיה נמנו וגמרנו שכל גדולי ופוסקי ישראל באותו הזמן ידונו ויפסקו כמו הרמב"ם. ז.א. כנ"ל שהרמב"ם הוא ספר של ימות המשיח.

והיינו, שדרגתו תורתו ואורו של הרמב"ם הוא כ"כ גדול שבזמנו הרבה לא הסכימו איתו ולא קלטו את גדלו לאמיתת תורתו, וככל שעובר הזמן מתקבל הרמב"ם יותר ויותר בכל התפוצות, ואצל כל גדולי ישראל עד שהיום מי שיערער ח"ו על אמיתתו וגודלו לפוקר ר"ל יחשב, ובדומה לבעש"ט שגם בזמנו ה"ו לו התנגדות, והיום כל יהודי מאמין ובוודאי מאמין גם לבעש"ט והרבה משיטתו באמונה התקבלו בפשטות בכל חוגי ישראל.

"תקות" חוט השני

הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום ה' אישות וסיום ה' גירושין

א. בפרשת אחרי מנייות העריות והעונשים.

ב. איסורי קדושה – גרושה זונה וחללה לכהנים, ולכהן גדול – גם אלמנה – בפרשת אמור.

ג. ל' גירושין – בפרשת אמור.

ד. אישות וגירושין – עשה טוב וסור מרע, ובפר' קדושים – פרושים מן העריות והעבירה ותוספת קדושה (גם במותר לך).

ה. אמור ואמרת – להזהיר – סור מרע, ולהאיר – תוספת עשה טוב.

ו. סדר הרמב"ם – התעסקות בעשה טוב – ימות המשיח.

יבום וחליצה

בעז"ה יום ב' פרשת בהר – בחוקותי י"ט אייר ה'תשע"ג ה' תהי' שנת גאולת עליון! - שנת תבוא עלינו גאולה!

סיום הלכות יבום וחליצה והתחלת הלכות נערה ובתולה

יבום וחליצה – עשה טוב וסור מרע!

א. בהמשך למ"ש בסיומים הקודמים, שהתוכן והמשמעות של הלכות אישות וגירושין הוא עשה טוב וסור מרע, עפ"י דברי הרלו"צ ני"ע אביו של כ"ק אד"ש מה"מ בפרשיות אחרי, קדושים ואמור, עד"ז הלכות יבום וחליצה גם מורים על עשה טוב וסור מרע; יבום הוא האישות עשה טוב, והחליצה – ע"ד סור מרע.

והתחילו ההלכות בשבת פרשת אמור, שבתחילתה אומר רש"י: "אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים", כמו שכתבנו ב' פירושים "להזהיר" (א) להתריע ולהרחיק מן העבירה ולהזהיר (ב) להזהיר ולהאיר! ענין ה"עשה טוב"!!

יבום – גאולת המשיח!

ב. הקשר של הלכות אלו לפרשיות בהר – בחוקותי שבהן מסיימים ההלכות, י"ל;

יבום וחליצה מורים על ביאת המשיח והגאולה; וכמ"ש כ"ק אד"ש מה"מ בליקוטי שיחות¹⁴: "ואלה תולדות משיח ע"י שיהודה התחיל וקיים מצוות יבום" (ע"פ הבי"ר בפר' וישב) שמזה נולד פרץ, שעליו כתוב בסוף מגילת רות: "אלה תולדות פרץ" "תולדות מלא כתיב בו", עם וישי הוליד את דוד", שהוא משיח הראשון שמזרעו מלך המשיח, היינו שלידת משיח באה במשך הדורות ע"י יבום וגם היבום של בועז ורות שנולד עובד הסבא של ישי אבי דוד¹⁵.

וכן מצב הגאולה ע"י המשיח הוא היבום שהקב"ה מייבם וגואל את עם ישראל שהיו במצב כ"אלמנה"¹⁶ [ולא אלמנה ממש אלא כאשה שהלך בעלה למדינת הים], ומצב הגאולה הוא ההשפעה והיבום של ה' את עם ישראל.

[וי"ל – יבום – ר"ת יבוא משיח, או מנחם].

חליצה מהגלות

ג. וגם ענין החליצה מורה על הגאולה מהגלות, כמ"ש הצ"צ באור התורה בפרשת חליצה בכי- תצא, שחליצה מלשון "רצה והחליצנו", היינו חליצת עם ישראל ממצב ייסורי הגלות לאור ואושר הגאולה במהרה בימינו.

וגם זה מורה על עשה טוב וסור מרע, יבום – "עשה טוב" – התגלות אור הגאולה, וחליצה – ההחלצות ממצב וצרות דחושך הגלות.

יובל – גאולה!

ד. וגם ענין זה של הגאולה מהגלות אפשר לראות בפרשיות בהר – בחוקותי;

שבתחילת פרשת בהר מדובר בתורה ע"ד שנת היובל שהיא שנה של גאולה ומצב של גאולה (כמו ע"ד היבום), וכמ"ש בפרשה "גאולה תתנו לארץ" שכמו בפשטות ששנת היובל היא שנת גאולה לקרקעות ועבדים שמשחררים חזרה לבעליהם ולבתיהם ולרשותם, שזהו בא ממדרגה רוחנית גבוהה של "גאולה", שע"ז נאמר בפרשתנו בפסוק "וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה", וכמ"ש בזוהר שזה באה מדרגה גבוהה וספירה נעלית שנקראת "עלמא דחירו" – עולם החירות! שהוא ענין של שער החמישים שער הנו"ן, היינו הביורר שלאחר שבע הספירות X 7 "וספרת לך שבע שנים שבע פעמים" מגיעים ל"שנת החמישים" שלמעלה מכל הספירות וקשורה ליפנימיות הכתר" שמשם באה דרגת הגאולה ומלכות מלך המשיח, מהרה יגלה אכ"ר.

וגם בזה מרומז ה"עשה טוב" ו"סור מרע"; הדרור והגאולה היא הדרגא החיובית ה"עשה טוב", ושחרור השדות והעבדים מאדונייהם הוא דרגת ה"סור מרע" ביטול השעבוד.

קומה זקופה – משיח וגאולה!

ה. וגם בפרשת בחוקותי מרומזת הגאולה שהברכות שבתחילת הפרשה מסתיימות במילים "ואולך אתכם קוממיות" – וכפי שאומר רש"י "בקומה זקופה" וכפי דברי כ"ק אד"ש מה"מ ש"קומה זקופה" מורה על הגאולה מהגלות ע"י מלך המשיח מ"ד מ"ש, נאו! היינו שזהו סיום ומטרת כל הברכות!

א"ם – א'ליהו מ'שיח!

ו. וגם תחילת הברכות במילים "אם בחוקותי תלכו" מורה על הגאולה, וכפי שאומרים דורשי רשומות ש"א"ם" מורה על שלושת הגאולות העיקריות שבאו ע"י יא"ם; (א) גאולת מצרים – א"מ' אהרן, משה (או מרים) (ב) גאולת פורים שבאה ע"י א"מ' אסתר, מרדכי (ג) הגאולה השלימה ע"י מלך המשיח שבא ע"י א' מ' אליהו ומלך המשיח (מנחם שמו) כן (שאלו הן ג' הגאולות שהגזירה היתה על כל כלל ישראל והגאולה גם על כל היהודים בלי יוצא מהכלל), תהי לנו מ"ד מ"ש, נאו!

"תקות חוט השני"

הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום ה' יבום וחליצה

¹³ יהושע ב, חי. עיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשן קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה התאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹⁴ לקו"ש חכ"ע ע' 322.

¹⁵ סוף מגילת רות.

¹⁶ איכה א,א.

א. יבום וחליצה – עשה טוב וסור מרע.

ב. אמור ואמרת – להזהיר – ב' פירושים להרחיק ולהאיר – סור מרע ועשה טוב.

ג. יבום וחליצה – גאולה – יובל גאולה.

ד. גאולה שחרור מהגלות ואור הגאולה.

ה. בפרשת בחוקותי – סיום כל הברכות "ואולך אתכם קוממיות" – בקומה זקופה – גאולת משיח!

קנאות לכבוד הזולת

בהתוועדות מסיבת יום הולדת בבית המשפיע הרה"ת פנחס שיחי קארף בכ' אייר, סיפר הרה"ח אהרן שיחי סטון: הוא עובד כרופא במרפאה בויליאמסבורג, ולפי הרכב האוכלוסיה שם אינו יכול להזכיר ולדבר על אדי"ש מה"מ, אבל מישהו שעובד איתו שם סיפר סיפור מחריד, שחשוב מאד לדעת;

חבר שלו חסיד סאטמער היתה לו בעי' חמורה שהי' זקוק לעצה וברכה, להזמין "יחידות" רשמית אצל אדי"ש אינו יכול כי גם פחד מחברי סביבתו שלא יתפרסם, ויעצו לו שיבוא ל – 770 ביום א' כשהרבי יוצא מביהמ"ד למעלה אחרי התפילה והולך לחדרו, שיעמוד בדרכו של הרבי ויספר לו את הבעי', וכך הוה, הוא עמד בא' הימים אחר התפילה במזדרון, וסיפר לרבי, והרבי ענה לו את מבוקשו.

אחרי שיצא הנ"ל מהכניסה הראשית בחזית של 770, בחור א' צעק עליו בקול, ואמר לו, איך העיז ועיכב את הרבי! היהודי מסאטמער סיפר שהבחין בשעת מעשה שעמדו בחזית בנין 770, שהוילון בחדר הרבי זז (כנראה שהרבי שמע זאת מהחלון).

אחרי"ז עברו כו"כ שבועות, ואחרי שבועות רבים מצלצל הטלפון של הסאטמערער הנ"ל, ואמרו לו שמדברים ממשד המזכיר של אדי"ש, ואמר שמדבר א' המזכירים ואמר שמו, וכבר שבועות רבים מנסים למצוא את שמו ואת כתבתו והטלפון שלו (כי הרי הנ"ל לא הזדהה בשמו וכתבתו) וכעת שמחים שהשיגו אותו.

ואמר לו שהסיבה שצריכים לדבר איתו היא, כי הרבי מאז המקרה לא מרשה לבחור הנ"ל שצעק עליו להכנס ל – 770, עד שיבקש מחילה ממנו, והרבי יקבל ידיעה שהוא מחל לו על שהבחור צעק ופגע בו. ולכן הם מרוצים שתפסו אותו, והבחור גם עומד שם במזכירות, ואם הוא מוכן למחול, הבחור ידבר איתו ויבקש מחילה.

כמובן שהיהודי הסכים לדבר עם הבחור ומחל לו, ואז קיבל רשות מכ"ק אדי"ש מה"מ להיות ב – 770.

רואים שלמרות שמישהו "קנאי" לכבודו של הרבי, אבל תנאי הוא שיהי' באופן של "נהגו כבוד זה בזה!", ולא לפגוע באף א', ואחרת הרבי אישית לא מרוצה ולא נח עד שיתוקן הענין וכבוד הזולת!

התוועדות יום הולדת

בא' מימי ראשון בחלוקת דולארים לשליחות מצוה לצדקה, אמר לרבי הרה"ת משה שיחי עזאגווי (מייסד ומנהל "רדיו משיח וגאולה) באיזה יום יהי' ה"יום הולדת" (אז אחרי שתיקן אדי"ש את תקנות יום הולדת, כ"א הודיע לרבי מתי יהי' יום ההולדת שלו) והרבי אמר לו ע"כ: "בוודאי תעשה פארברענגען (התוועדות) א פארטי! (=מסיבה) והוא אברך שמבין, והרבי דיבר איתו באידיש, היינו שהרבי רוצה שאנו נצל ונעביר את מסיבת יום הולדת, שלכאורה היא ענין 'חילוני' שגם הגויים עושים זאת, ואנו "כובשים" זאת ומעבירים זאת להתוועדות של שמחה להתעוררות לעבודת ה', שכך מפרש כ"ק אדי"ש מה"מ את הגמ' אזלת

לקרוא עבד כנימוסא; לנצל את נוהליהם ה"חילוניים" ולהפכם לשרות הקדושה.

להדר בכשרות ובמצוות!

סופר לעיל בגליון שהבחורים מרוסיא שבאו מברינוא (וביניהם הי' הר' דוד ע"ה ראסקין נכנסו לאד"ש וקבלו הדרכה לפני ה"יחידות" אצל הרבי הקודם ואדי"ש אמר להם:

כשנכנסים ל"יחידות" למרות שהם עדיין בחורים, שילבשו גארטעל מתחת לבגדים, והראה להם שגם הוא לובש גארטל מתחת לחולצה.

הרבי אמר להם: "איר זאלט זעהן דא איינפירען די גוטע מנהגים פון סאמאראקאנד!" [בשנים הקשות ברוסיה הרבה מאנ"ש עברו לגור בעיר סאמאראקאנד, שם הי' קל יותר שמירת היהדות, והנהיגו שם הרבה מנהגים חסידיים] ובשעת מעשה לא הבינו התמימים למה הרבי מתכווין, ולאחר זמן הסביר להם הרבי מהם המנהגים החסידיים הטובים;

לדוגמא בכשרות כשקונים בשר, לא לסמוך ע"ז שיש לזה הכשר, אלא לדעת מיהו השוחט הבודק והמנקר, ומי הכשיר את הבשר או העוף. כשקונים תפילין לא לסמוך שיש הכשר, אלא לדעת מי הסופר ומי ה"בתים מאכער" – מעבד הבתים. כשקונים ציצית לא סתם לסמוך על ההכשר אלא לדעת מי טווה ושזר את החוטים ומי קשר לבגד.

פתגם "תקות השבוע" (6)

(נוסחא ב' לפתגם השבוע מס' 1 שנדפס בגליון מס' 313)

לא חשוב בכלל להסכים עם הזולת

אבל חיוני וצריך להבין אותו ואת מצבו,

להחשיב ולכבד דבריו ולהתחשב בהן.

ואפילו אם יש חילוקי דעות חריפים.

כי אין דעותיהן שוות זה לא חיסרון

אלא מורה על הייחודיות שיש לכל א' וא'.

(שמעתי מהרה"ת שמואל שיחי קופערמאן שי"מ המשנה באבות (פ"א מ"ו) "והווי דן את כל האדם לכף זכות!" – ולא אומרים כל אדם – שצריכים לשים לב לכל פרטי ומצבי האדם ואז יראו וידונו לכף זכות!)

(מוגש בקשר לימי ספירת העומר ימי התיקון ל"נהגו כבוד זה בזה" (ואחדות ישראל!))

לפרטים והדרכה בפתגם "תקות השבוע" וקודמיו אפשר להתקשר לטלפ' שבעמ' הראשון של הגליון.

לעילוי נשמת

המשפיע החביב הרה"ת יצחק ב"ר חיים ע"ה שפרינגער

שעמד שנים רבות על משמרתו ומסירותו לענייני כ"ק אדי"ש מלך המשיח וחינוך התמימים

נפטר ז"ך ניסן הי' תה"י שנת גאולת עליון

יה"ר שימליץ טוב עבור כל בני משפחתו ויו"ח לחינוך חסידותי והרחבה בגשמיות וברוחניות מתוך בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים ויקויים הקיצו ורננו שוכני עפר והוא בתוכם בקבלת פני משיח צדקנו בשמחה מ"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י בני משפחתו שיחי

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד - 770 - ליובאוויטש בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!